

11. november 1998. Tømrermester Bent Moustén Vestergaard mod Spøttrup Boligselskab

Et alment boligselskab var et offentligretligt organ og dermed omfattet af udbudsdirektiverne. Traktatens artikel 6 og artikel 30 indebærer i hvert fald almindeligvis ikke forbud mod krav om bestemte fabrikater ved udbud, der ikke når op på tærskelværdien

NB! Ændret ved Vestre Landsrets dom af 8. marts 2002 i sag B-0014-99.

Et boligselskab holdt en licitation vedrørende opførelse af et antal boliger. Byggeriets værdi nåede ikke op på bygge- og anlægsdirektivets tærskelværdi, og der blev ikke foretaget EU-udbud. I licitationsbetingelserne var angivet, at udvendige døre og vinduer skulle være af et bestemt fabrikat. En tømrermester fik tildelt tømrerenterprisen for nogle af boligerne. Han gav entreprisekontrakten en påtegning om, at han havde kalkuleret med et andet fabrikat for udvendige døre og vinduer end det foreskrevne fabrikat, og angav et beløb som merpris for dette. Boligselskabet tilkendegav heroverfor, at den omtalte merpris ikke godkendtes. Tømrermesteren udførte derefter den omhandlede tømrerentreprise og anvendte udvendige døre og vinduer af det foreskrevne fabrikat uden at få den ønskede merpris.

På et tidspunkt klagede tømrermesteren til Klagenævnet med påstand om, at nævnet skulle fastslå, at boligselskabet havde overtrådt Traktatens artikel 6 og artikel 30 (henholdsvis om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet og om varernes frie bevægelighed) ved forskriften om anvendelse af udvendige døre og vinduer af et bestemt fabrikat.

Bolig- og Byministeriet indtrådte under sagen for Klagenævnet til støtte for klageren og gjorde gældende, at Traktatens artikel 30 om varernes frie bevægelighed gælder for offentlige udbydere også i tilfælde, hvor det udbud, der er tale om, ikke når op på tærskelværdien i det pågældende udbudsdirektiv. Bolig- og Byministeriet henviste herved til EF-domstolens dom i Dundalk-sagen, dom af 22. september 1988 i sag 45/87. Bolig- og Byministeriet henviste videre til, at de grundlæggende bestemmelser i udbudsdirektiverne efter Kommissionens opfattelse gælder for alle udbydere, der er omfattet af direktiverne, også selvom det pågældende udbud ikke når op på tærskelværdien.

Klagenævnet lagde ved sagens afgørelse til grund, at boligselskabet var en almen boligorganisation i henhold til § 1, nr. 2) i loven om almene boliger samt støttede private andelsboliger mv., og at sådanne boligorganisationer er offentligretlige organer i henseende til EU's udbudsdirektiver og derfor er omfattet af udbudspligten i henhold til disse.

Klagenævnet udtalte videre:

Dundalk-dommen, der drejede sig om et anlægsarbejde, angik et krav i udbudet om, at nogle rørledninger skulle være i overensstemmelse med en nærmere angivet irsk standard. EF-domstolen statuerede, at dette krav stred mod Traktatens artikel 30 om varernes frie bevægelighed, uanset at det arbejde, som udbudet angik, ikke var omfattet af det dagældende bygge- og anlægsdirektiv. Dundalk-dommen angik imidlertid et stort projekt, hvis værdi utvivlsomt overskred tærskelværdien i det dagældende bygge- og an-

lægsdirektiv, og dommen kan ikke antages at tage stilling til udbud, der ikke når op på tærskelværdien i vedkommende udbudsdirektiv.

Udbud af mindre værdi har almindeligvis ikke interesse og betydning i EU-sammenhæng. Ved sådanne udbud ville det desuden være uforholdsmæssigt omkostningskrævende for udbyderne at skulle overholde udbudsdirektivernes regler om tekniske specifikationer og foretage den deraf følgende nødvendige tekniske vurdering af tilbudene. Reglerne om tærskelværdier i EU's udbudsdirektiver må antages at have til formål at identificere de udbud, for hvis vedkommende de nævnte forhold gør sig gældende, og dermed generelt udskille dem af fra det EU-retlige dækningsområde. Klagenævnet fandt herefter, at Traktatens artikel 6 og artikel 30 i hvert fald almindeligvis ikke indebærer et krav om, at angivelse af et bestemt fabrikat ikke uden videre må forekomme ved udbud, der ikke når op på tærskelværdien i vedkommende udbudsdirektiv.

Klagen toges herefter ikke til følge.

Klagenævnet fremhævede, at nævnet kun kan beskæftige sig med EU-retlige spørgsmål, og at nævnet således ikke kunne tage stilling til, om boligselskabet havde overtrådt danske regler om offentlige udbyderes udbud, eller om boligselskabet havde pligt til at betale den merpris, som tømrermesteren havde forlangt.